

Az öröm

Időpont: Húsvét utáni 3. vasárnap, 1967. április 16. [Helyszín: Nagybarát]

Alapige: Máté 18:11-14.

Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett? És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen, a mely el nem tévelyedett. Ekképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.

Az egyház, mint minden vasárnapnak, ennek a vasárnapnak is nevet adott. Ennek a vasárnapnak a neve a húsvét utáni harmadik vasárnap. Azonban az, aki ezt a nevet adta, csak a külsőleges forma szerint állapította meg a nevét. Régebben ezt a vasárnapot "az elveszett bárány vasárnapjára"-nak szokták nevezni. Ebben a névben benne van annak a történetnek a lényege, amelyet az anyaszentegyház ezen a vasárnapon mindig elővesz, mert az elveszett bárány története mindig időszerű az ember történetében. Azonban van ennek a vasárnapnak egy másik olyan neve is, amely a tartalmát és a célját akarja megközelíteni. Ez: Jubilate, azaz örvendeztetek! Ezek az elnevezések szoros kapcsolatban vannak egymással.

Az anyaszentegyház ezen az Igén keresztül meg akar bennünket tanítani arra, hogy minden nyomorúságnak az oka az, hogy az ember eltávolodott Istentől. Isten nem úgy teremtette a világot, hogy könny, fájdalom, betegség, halál legyen. Mindezek nélkül teremtette. Mindent, ami keserű fájdalomérzéseket, könnyhullatást, bánatot okoz, azt a bűnös ember hozta erre a világra. Az első emberpár bukása óta állandóan keresi az ember az örömet, de nem azon az úton keresi, amelyen az Isten akarja, hanem az Istentől való eltávolodás útján. Az ördög mindig azt mondja, azért van annyi nyomorúság, betegség, gyötrelem, mert az Isten az emberek számára lehetetlen erkölcsi feladatokat állít, pedig világos, hogy az Istentől való eltávolodás hozta örömeik csak csalóka lidércfények és a végén könnyhullatás, szomorúság és feneketlen mocsár várja az embert.

Az Istentől való eltávolodás örömmel csalogat minket, pedig az élet öröme – és ez áll nemcsak az emberre, hanem az Istenre is – az Istenhez való visszatalálás öröme.

Az az öröm, amelyet a Sátán ígér, hamisított öröm. Amelyre az Isten Igéje hívogat minket, az az igazi öröm. A másik hamis gyöngy, emez az igazi.

Van tehát hamis és igazi öröm ezen a világon. És a mi életünk mindig azon fordul meg, hogy ezt a különbséget látjuk-e és alkalmazkodunk-e hozzá. Tudjuk-e, hogy melyik a hamis és melyik az igazi öröm, hol vár az egyik és hol a másik?

I./ Milyen a hamis öröm?

1./ Hamis öröm az, ami mögött önzés van.

Ami mögött az ember önzése van, az mindig hamis örömmel csap be minket. A történet az elkódorgott bárányról szól. Vajon miért kódorgott el a nyájtól és a jó pásztortól? Mindig azért, mert extra örömet keres. Úgy gondolja, hogy olyan utat fedezett fel, amelyik jobb, mint amit a pásztor kínált. Olyan örömrózsákat akar letépni az élet fájáról, amelyeknek szűrő tövisei vannak és a nyíló virág színpompája csak csalóka külső, amely becsapja. Az a tövis pedig, amely reá vár, nemcsak őt szúrja meg, hanem a jó pásztornak is fájdalmat okoz. Ha nem volna más tanítása ennek az Igének, csak ez a figyelmeztetés: ne menj olyan öröm után, amelyet egyszer valakinek meg kell siratnia, – ez is elég volna. Lehet, hogy a szülő, vagy más valaki siratja meg, de nem kerülheted el, hogy egyszer te magad is kénytelen leszel megsiratni azokat az utakat, amelyeken olyan örömök után szaladgáltál, amelyeket a pásztor bölcsessége megtagad tőled.

A szüleidnek talán nincs annyi iskolája, mint neked, de az élet bölcsessége mindig jobban tudja, hogy mi szabad, és mi az, amit az Isten megtiltott. Ne menj olyan örömök után, amelyet meg kell siratni valakinek, aki szeret téged, szüleidnek, vagy másnak, de legfőképpen az Istennek!

2./ Hamis öröm az, amit csak titokban mersz élvezni

Hamis öröm nemcsak az, ami mögött önmagával törődő, emberi önzés van, hanem jellemző rá az is, hogy csak titokban mered élvezni. Mindig hamis és szégyenletes öröm az, amit csak titokban mersz élvezni.

Mikor a macska besettenkedik az éléskamrába és tilosban jár, mindig tudja, hogy tilosban van, és amelyik pillanatban a kulcs megmozdul a zárban és a háziasszony belép, a macska kiugrik az ablakon, vagy kiszalad az ajtón. De amikor a macska a rendes tányérjából olyan valamit eszik, amit az asszonya ad neki, akkor sem szereti, ha háborgatják, fúj arra, aki közelébe ér, de nem menekül el. Mintha ennek a macskának előbb lelkiismerete volna, mint sok embernek ezen a világon.

Ez a példázat is arról beszél, hogy a kóborgó bárány is olyan örömök után megy, amelyek hamisak. Mintha gondolkodna. Amikor a pásztor szeme rajta van, olyan jámbor képet

vág és semmiféle szökési szándékot nem mutat. Mihelyt azonban a pásztor messzebb megy, a bárány is megindul a tiltott örömök felé. Titokban szökik el, nem bírja a nyilvánosságot.

Minden olyan öröm, amely nem bírja ki Jézus jelenlétét, tekintetét, hamis öröm.

3./ Hamis öröm az, ami elszakít Krisztustól

A hamis örömnek mindig ez az útja: előbb élvezet, utána fájdalom. Előbb élvezet, amíg süt a nap, de amikor kezd alkonyodni, jó a félelem ideje. És a legnagyobb félelem akkor szakad a bárányra, amikor szeretne visszamenni a nyájhoz, az éjszaka félelmei elől a pásztor botjához szeretne menekülni és nem tud hazatalálni. Ahelyett, hogy a nyájhoz menne, a veszedelmes helyekre megy és ott menthetetlenül eltéved. Nem történhetik vele más. Okozza a saját oktalansága. Nem tud hazatalálni.

Ebben a példázatban Jézus sok szomorú tapasztalat után arra tanít, hogy óvakodj olyan örömöktől, amelyek vége magány, elhagyatottság és keserű üröm. Gondolj arra az Igére, amelyben a tékozló fiú története van leírva. Hamis örömök után megy. Ellenségnek gondolja azt, aki mindent megad neki és mindazt követni akarja, aminek vége halál és veszedelem. Milyen botor tud lenni! A barátait ellenségeinek látja és az ellenségeiről azt gondolja, hogy azok a barátai.

II./ Milyen az igazi öröm?

1./ Az igazi öröm a szabadulás öröme

Az eltévedt bárány most már nem tudja merre van jobbra és merre van balra, melyik úton közeledik az otthonhoz és melyiken távolodik attól, nem találja meg az utat, mindig jobban belekerül az erdő sűrűjébe, úttalan utakra. A tövisek megtépik, megszagatják. Lenyugszik a nap, az erdőn felélednek a vadállatok, szegény bárány nem tud semmi mást csinálni, csak retteg, mert nincs aki megvédje a vadállatoktól. Mindez azért, mert elhagyta a pásztor, a gazdáját. De a gazda nem hagyta el őt. Lukács evangéliumának 15. fejezete részletesen leírja az eltévedt bárány történetét.

Bűnei megkötözték az eltévedt bárányt, de gazdája, akiről azt gondolta, hogy örömeinek megkeserítője, életének megkötöző bilincse, kiszabadítja a tövisből, amelyek közé nem a pásztor miatt jutott, hanem esztelen kívánságai vezették oda.

És akkor megtanulja a kiszabadított bárány, hogy a szabadulás öröme nagyobb, mint a tilos legelő csábító füve. Azonban akkor már ott van a háta mögött egy nagy keserűség, amelyet magának okozott. Ott van a fájdalom a pásztor szívében, hogy ez a bárány elszökik, ennek nem

jó az a legelő, ahova én vezetem és mindig a saját buta feje után akar menni és azt gondolja, hogy én nem édes, jó pásztor vagyok, hanem ellensége és kizsákmányolója. A szabadulás öröme nagyobb, mint a tilos legelő csábító füve.

2./ Arról is beszél az Ige, hogy az igazi öröm a kiengesztelődés öröme.

Lehet, hogy a szakadék mélyén, amikor meghallja a pásztor lépteit, csak annyit tud érzékelni, tapasztalni, hogy ember jön erre. Fél az embertől, fél a pászortól. Vagy talán azt gondolja, hogy ellenség, vagy bosszúálló jön. Pedig jóakaró, megmentő közeledik feléje. Fél a büntetéstől. Meg is érdemelné. De a pásztor szívében nem a harag nagyobb, hanem a sajnálat. Szegény balga bárány okosabb akart lenni! Ez viszi a veszedelembe. És mit hoz a pásztor? Hozza a szigorú karámot, a büntetést? A legnagyobbat hozza, a kegyelem örömhírét, a bűnbocsánat örömét. Annak is örömhír, aki adja és annak is, aki kapja. A pásztornak is, a báránynak is. Mert az igazi öröm a megtalálás öröme. A pásztor sem bírta el egyedül, otthagyja a többi bárányt – a veszedelemnek teszi ki őket – és megy az elkódorgott bárány megkeresésére. Amikor megtalálja, hazaviszi, a többi bárány közé teszi és azt mondja a barátainak: örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett bárányt. Oh, ez a bárány milyen szelíden pihegett karjain és szívéén, amikor hazavitte!

Milyen nagy dolog a megtalálás az Isten számára. Lukács 15-ben az van megírva: "... ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogy nem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincsen szüksége megtérésre."

Azt kérdezi tőled ez a példázat és ez a mai igehirdetés is: megszerezted-e Istennek ezt az örömet? Tudod-e, hogy Istennek nem tudsz semmit adni, az, amit adsz, csak visszaadás? A szívedet kéri. "Adjad Fiam a szívedet nékem..."

Megszerezted-e már Istennek azt az örömet, hogy nem kell többé fegyelme alatt tartania téged? Nem kell figyelmeztetni, hogy vigyázz, mert az eltévedt bárány útja végén veszedelem leselkedik reá? A pásztor jelenléte elég ahhoz, hogy téged saját bűneid következményeire figyelmeztessen?

Megszerezted-e Istennek azt az örömet, hogy engedelmesen belesimulsz a karám életébe, a testvérek közé? Ez is nagy öröm.

3./ Az igazi öröm a megtalálás öröme

Nem tudom, a többi bárány tudott-e örülni annak, hogy a pásztor megtalálta az elveszett bárányt. A keresztyén testvéreknek nagy az örömük egy ember újjászületésén és hazatalálásán. A pásztor sem bírja el egyedül. Összehívja barátait, s elmondja nekik.

Még két kérdésem van hozzád, kedves testvérem!

Az egyik kérdés ennek a vasárnapnak a nevéhez kapcsolódik. Jubilate, örüljétek! Tudsz-e örülni egy másik ember megtérésén? Vagy közömbösen hagy az egész? Nem törődsz azzal, hogy Istennek mivel szerzel örömet?

A másik: Volt-e már Istennek öröme afelett, hogy te hazatértél? Ráébredtél-e már annak a tudatára, hogy micsoda veszedelem fenyegetett volna, ha ott maradtál volna, ahova a bűn vitt téged?

Ez a mai napra kijelölt példázat nem a kereső pásztor példázata. Ez nem beszél arról, hogy a pásztornak mennyi nyugtalanságot okoz a megkeresés. Arról sem számol be, hogy micsoda nagy gyötrellemmel és mennyi veszedelemmel jár ez a kereső munka. Ruháját megtépik, kezét véresre szakítják a tövissek. A kereső pásztor, vérző pásztor!

Az evangélista itt még nem látja elérkezettnek az időt, hogy beszéljen a pásztorokról ezekről a vérző sebeiről. Mi már kell, hogy lássuk, hogy nemcsak az igehirdetéseken, a templomban keres, hanem a szívével is keres, mert a saját életénél is drágább neki a mi megtérésünk.

Megszerezted-e már Jézusnak azt az örömet, hogy hazavihessen téged a karámba?

Oh, nincs nagyobb öröm, mint a bűnbocsánat elfogadása. És nincs meghálálhatóbb ajándék, mint a bűnbocsánat!

Ott fenn nem az lesz a legnagyobb ajándék, hogy nincs könnyhullatás, betegség, éhség, halál, hogy nincs nincs, hanem az a legnagyobb öröm, hogy ott van bűnbocsánat, és egy örökélet sem elég zengeni érte az Isten bárányának dicséretét! Ámen.